

[Søren Hansen]

Vi har naturligvis først og fremmest den opfattelse, fordi energiforsyningssituationen ikke har været sådan, at der har været grundlag for at ophæve grænserne. Man kan selvfølgelig diskutere, hvornår situationen er sådan, at det er muligt, men efter en lidt gunstig situation på et vist tidspunkt sidste sommer fik vi ganske kort tid efter Iran-Irak-krisen og dermed en helt ny situation, og hvis man havde fulgt fremskridtspartiets vurdering i denne sag, kunne man have forestillet sig, at vi med 8-14 dages mellemrum havde sat grænserne henholdsvis op eller ned.

Dertil kommer, som ministeren også var inde på, at vi i hele perioden har haft omfattende ønsker om at få gjort de midlertidige hastighedsgrænser permanente, og der er fremsat et lovforslag derom, som forhåbentlig snart vil kunne vedtages. Det ville altså også, stadig hvis man havde fulgt fremskridtspartiets krav, have medført, at vi var kommet i en situation, hvor vi havde sat grænserne op eller ned. Vi var havnet i en situation, hvor der for en gangs skyld var al mulig grund til at ryste på hovedet ad, hvad det er, vi foretager os her i salen.

Så altså også af denne grund er det hensigtsmæssigt og rigtigt, at regeringen har haft den holdning til sagen, som tilfældet har været. Det gør jo ikke noget, at man også er en lille smule praktisk i sin vurdering af tingene, og det har man altså gud ske lov været her.

Hertil kommer imidlertid, at den periode, vi har haft med de midlertidige hastighedsgrænser, har givet os et overordentlig godt grundlag for at vurdere resultaterne af lavere hastigheder. Det var en situation, vi ellers ikke ville have oplevet, og vi har altså nu et overordentlig godt grundlag for at vurdere virkningerne af det lovforslag, som nu i øvrigt behandles.

Netop i denne forbindelse kan jeg ikke undlade at knytte den kommentar til sagen, selv om jeg erkender, at det i forhold til problemet er en bivirkning, men dog alligevel en overordentlig væsentlig bivirkning, nemlig at der i dag er ikke så få mennesker, der fortsat kan leve en fornuftig tilværelse, og et tusindtal af mennesker, som kan gå rundt uden at skulle gå på krykker, uden at skulle være indlagt på hospitaler som følge af de trafikskader, som ville være kommet, hvis vi havde fulgt fremskridtspartiets forslag. Jeg erken-

der, at det sidste er en bivirkning, men altså en bivirkning, som ikke er uvæsentlig.

Bjørn Elmquist (V):

Jeg kan ikke opfatte dette som en debat for og imod hastighedsgrænserne; den havde vi jo den 4. december 1980 på grundlag af regeringens lovforslag.

Det spørgsmål, vi skal debattere her, må være spørgsmålet om, hvorvidt handelsministeriets bekendtgørelse i 1979 havde hjemmel i loven om energimæssige foranstaltninger fra 1968. Det har lige fra starten være venstres opfattelse, at der var en klar hjemmel dertil – naturligvis – for ellers havde venstre som parti og venstres ministre på det tidspunkt i SV-regeringen ikke støttet fremgangsmåden.

Man kan anlægge vurderinger over, hvor store energibesparelser der finder sted, om det er procentsatser eller det er noget med kommaer foran. Jeg synes, man har manglet et særligt aspekt i denne drøftelse, nemlig den psykologiske effekt, det har i energimæssigt stramme tider på denne måde også at opfordre til tilbageholdenhed i energimæssigt forbrug.

Spørgsmålet har været oppe før her i folketingsalen, senest for et år siden – præcis den 16. januar 1980 – og dér fremgik det af debatten, at både justitsministeriets lovkontor og domstolene – i hvert fald domstolene – ved forskellige bødесager havde brugt bekendtgørelsen på en sådan måde, at der ikke kan være tvivl om dens lovlighed, og justitsministeriets lovkontor har direkte udtalt, at hjemmelen er klar.

Hvad selve spørgsmålet angår, kan man egentlig godt have sine tvivl om, hvorvidt det er noget, vi bør eller kan tage endelig stilling til her i folketinget. Det, vi fører her, er en politisk debat, medens det, fremskridtspartiet prøver at lægge op til her, vel snarest er en juridisk bedømmelse af, om denne hjemmel var til stede. Og det er for mig at se ifølge grundlovens § 60 et spørgsmål, som må afgøres ved domstolene, hvorimod vi her kan tage en politisk stilling til sagerne.

Det er rigtigt nu at fastholde fartgrænserne ved en ændring i færdselsloven, i modsætning til det, vi har haft hidtil, for nu har vi jo omsider opnået den trafikmæssige bedømmelse, der skulle til, og den sikkerhed, vi ger-